

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2007, sp. zn. 2007/323/dzu/FTV, č. j. dzu/8755/07, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 7 Ca 315/2007 - 59,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2856 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8.

Odůvodnění:

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „stěžovatelka“ nebo „Rada“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Městský soud vyhověl žalobě žalobkyně a zrušil správní rozhodnutí žalované, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) - zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 3 000 000 Kč byla uložena za vysílání pořadu Top 10 dne 29. 1. 2007 od 21.15 hod. na programu Prima televize, v rámci pořadu byla zařazena reportáž o skupině J. P.

V rámci pořadu Top 10 byla posuzovaná reportáž zařazena jako číslo čtyři; J. P. je skupina mladých chlapců, kteří předvádějí různé bláznivé a nebezpečné kousky (např. jízda na bobech po eskalátoru, běh tunelem metra, cestování metrem pouze ve spodním prádle, únos bezdomovce, házení táčů s jídlem na obsluhu rychlého občerstvení), které natáčejí

na videokameru. V reportáži moderátorka se členy skupiny hovoří, jako obrazový doprovod k rozhovoru byly vysílány záběry scének skupiny. Přímo pro reportáž žalobkyně pak členové skupiny jednoho z nich polijí benzinem a zapálí, zapálený chlapec chvíli běhá mezi kolemjdoucími, následně padá na zem a další člen skupiny jej uhasí ručním hasícím přístrojem. Podrobný popis reportáže spolu s jejím záznamem na CD je uložen ve správním spise stěžovatelky.

Městský soud vyhověl žalobní námitce, již označil za zásadní, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje dostatečný popis skutku, kterým se žalobkyně měla dopustit spáchání správního deliktu. Městský soud při rozhodování vycházel z právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“ Stěžovatelka v přezkoumávaném rozhodnutí uvedenému standardu nedostála; v rozhodnutí uvedla zákonné ustanovení, na jehož základě stěžovatelka uložila pokuty, vymezila skutek místně a časově, avšak samotné jednání, jímž k naplnění skutkové podstaty došlo, je popsáno až v odůvodnění rozhodnutí. Závadné formy jednání jsou ve výroku popsány pouze obecně; z výroku není zřejmé, jaké jednání je vlastně sankcionováno. Poněvadž městský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a bez nařízení ústního jednání rozhodnutí zrušil (§ 76 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002, soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudek městského soudu napadla žalovaná kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že názor rozšířeného senátu nebylo lze na posuzovanou věc aplikovat také proto, že rozšířený senát rozhodl až 15. 1. 2008, avšak stěžovatelka rozhodovala 1. 10. 2007; městský soud nijak nezdůvodnil zpětnou aplikaci uvedeného právního názoru. I přesto, že se stěžovatelka domnívá, že by bylo možno na posuzovanou věc právní názor rozšířeného senátu aplikovat, je toho názoru, že její rozhodnutí neodporují právnímu názoru vyslovenému rozšířeným senátem. Správní delikt byl spáchán odvysíláním pořadu Top 10 obsahujícího předmětnou reportáž, přičemž tento pořad je ve výroku jednoznačně a nezaměnitelně identifikován (názvem, dnem a časem vysílání); na podporu svého názoru stěžovatelka cituje z rozsudku zdejšího soudu č. j. 2 As 55/2008 - 84.

Stěžovatelka je toho názoru, že městský soud aplikoval závěry rozšířeného senátu pouze obecně, neuvedl konkrétně, v čem shledal výrok napadeného rozhodnutí nedostatečným. Soud se nijak nezabýval podstatou deliktu spáchaného televizním vysíláním; nezohlednil, že delikt je spáchán zařazením pořadu do vysílání. Stěžovatelka se domnívá, že splnění požadavku soudu (výrok má obsahovat popis nebo přepis pořadu s vyznačením sekvencí, jež činí pořad rozporný se zákonnou povinností), by činilo výrok jejího rozhodnutí značně nepřehledným, až nesrozumitelným. Každý popis je totiž ovlivněn subjektivním vnímáním zpracovatele a je tudíž zavádějící. Každý přepis tak vyžaduje další zdůvodnění, k čemuž ostatně slouží část rozhodnutí - odůvodnění. Stěžovatelka si nemyslí, že takováto interpretace názoru rozšířeného senátu by byla správná. S ohledem na specifika správních deliktů, o nichž stěžovatelka rozhoduje, zastává názor, že výrok jejich rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat přesnou a nezaměnitelnou identifikaci pořadu - název, časové určení vysílání a název programu.

V neposlední řadě stěžovatelka upozorňuje, že ostatní senáty městského soudu, jakož i Nejvyšší správní soud neshledaly (k totožné námitce žalobkyně) názor rozšířeného senátu aplikovatelný na formulaci výroků žalované; poznamenává, že z jednotlivých rozsudků je zřejmé, že rozhodujícím senátům je názor rozšířeného senátu znám. Stěžovatelka tak namítá, že městský soud nijak neodůvodnil, proč se odklonil od ustálené soudní praxe v dané oblasti.

Konečně se stěžovatelka cítí zkrácena na svých procesních právech tím, že městský soud ve věci nenařídil ústní jednání, ačkoliv s rozhodnutím věci bez jednání stěžovatelka výslovně nesouhlasila.

Stěžovatelka navrhuje rozsudek městského soudu pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušit a věc vrátit soudu k novému řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření neshledala kasační stížnost důvodnou. Navrhuje ji tedy zamítnout, případně odmítnout, neboť z kasační stížnosti není zřejmé, že by ji podal advokát či zaměstnanec stěžovatelky, jež má požadované právnické vzdělání. Konkrétně uvádí, že městský soud užil rozhodnutí rozšířeného senátu jako „argumentační podporu“ pro svůj názor. Již v době vydání správních rozhodnutí (1. 10. 2007) správní soudy zastávaly názor, že výrok správního rozhodnutí musí obsahovat popis skutku (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004); usnesení rozšířeného senátu pouze sjednocuje dosavadní judikaturu i co do důsledků porušení uvedené povinnosti. Žalobkyně nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že by městský soud neuvedl, v čem výroky napadených rozhodnutí odporují názoru rozšířeného senátu. K porušení procesních práv stěžovatelky též nedošlo, neboť podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ruší-li soud rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, může tak učinit bez nařízení ústního jednání; právě tak tomu bylo v posuzovaném případě.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu stěžovatelky zjistil, že relevantní část výroku napadeného rozhodnutí byla formulována následovně (citováno doslovně):

„Rada uděluje provozovateli, FTV Prima, spol. s r. o., se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 pokutu ve výši 3 000 000 Kč (slovy: tři milióny korun českých) za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 23. ledna 2007 v čase od 21:15 hodin na programu Prima televize, v rámci pořadu Top 10 odvysílal reportáž o skupině J. P., která mohla obrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.“

Nejvyšší správní soud nepovažuje vzhledem k vymezené právní otázce za potřebné činit dalších rekapitulací ze soudního a správního spisu.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Za stěžovatelku též v řízení jedná její zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání. Zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že kasační stížnost je podepsána předsedou stěžovatelky, který je ve smyslu § 33 odst. 5 s. ř. s. oprávněn za stěžovatelku jednat. Spolu s kasační stížností stěžovatelka soudu předložila též pověření k zastupování pro svou zaměstnankyni Mgr. M. Š., nepředložila však již doklad osvědčující požadované vzdělání pověřené zaměstnankyně. Poněvadž však je stěžovatelka účastnicí mnoha řízení před Nejvyšším správním soudem, v nichž pověřuje zastupováním stále tutéž zaměstnankyni, u níž už mnohokrát osvědčila požadované vzdělání, nepovažoval Nejvyšší správní soud za nezbytné vyzývat stěžovatelku k doplnění podání. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že Mgr. M. Š. má vzdělání, jež je vyžadováno pro výkon advokacie; stěžovatelka tak splňuje podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. a zdejší soud neshledal důvod k odmítnutí kasační stížnosti, jak navrhovala žalobkyně.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“). Jedná se tedy o důvody přípustné podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Sleduje logiku kasačních důvodů v § 103 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu spočívající v tom, že z rozsudku není zřejmé, v jakém ohledu výroky správních rozhodnutí nedostály požadavkům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006 - 73.¹ Rozhodnutí městského soudu není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jaké nedostatky napadeným rozhodnutím vytykal (srov. zejm. 2. odstavec na str. 4). Námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud též neshledal důvodnou námitku o porušení procesních práv stěžovatelky tím, že městský soud ve věci nenařídil ústní jednání. Je pravdou, že v žalobním řízení podle soudního řádu správního soudu obvykle rozhodují po provedení ústního jednání. Z tohoto pravidla však existují výjimky, ty jsou mj. upraveny v § 76 s. ř. s.; podle písm. a) cit. ust. soud zruší napadené rozhodnutí, shledá-li jej nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Právě tak městský soud napadené rozhodnutí posoudil, v jeho postupu tedy není možné spatřovat takové procesní pochybení, jež by způsobovalo nezákonnost jeho rozsudku.

Stejně tak není důvodná námitka, že městský soud nemohl aplikovat měřítko vycházející z právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu na rozhodnutí, jejichž vydání předcházelo datu rozhodnutí rozšířeného senátu. V této souvislosti je třeba připomenout, že rozhodnutí rozšířeného senátu jsou nástrojem, s jehož pomocí Nejvyšší správní soud sjednocuje rozhodovací činnost svých jednotlivých senátů (§ 17 s. ř. s.), a zabezpečuje tak jednotu rozhodování v rámci celé soustavy správního soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). Sjednocování judikatury je činností, jež je svou povahou zaměřena spíše do budoucna, zejména co se týče časových účinků rozhodnutí rozšířeného senátu ve vztahu k možnosti uplatnění mimořádných opravných prostředků (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 21. 11. 2008, č. j. 6 As 7/2005 - 97, část VIII.). Avšak, jak se v posledně cit. usnesení též uvádí, „*soudy rozhodující ve správním soudnictví mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních*“; této své povinnosti městský soud dostál. Námitka stěžovatelky nemůže být důvodná též s ohledem na skutečnost, že tu nešlo o situaci, kdy by předmětný právní názor neexistoval v době vydání napadeného rozhodnutí. Jak je dobře patrné z argumentace uvedené v citovaném usnesení rozšířeného senátu, na tuto otázku panovaly v judikatuře správních soudů odlišné právní názory. Citovaný právní názor rozšířeného senátu tedy nepředstavuje zcela novou interpretaci zákonných náležitostí výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu, ale pouze sjednocení odlišné rozhodovací praxe za účelem odstranění nežádoucí nejednotnosti judikatury a zároveň je aktuálně zdejším soudem zastávanou interpretací předmětných otázek (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 - 77).

O námitce nesprávného právního posouzení otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud rozvážil takto: Podstata právního názoru městského soudu, proti níž stěžovatelka brojí, spočívá v závěru, že výrok napadeného rozhodnutí stěžovatelky neobsahuje dostatečný a jednoznačný popis spáchaného skutku, což je v rozporu s vysloveným právním názorem v cit. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006 - 73.

¹ Všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou v plném znění dostupná na www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že se stejnou právní otázkou v souvislosti se správními delikty páchanými zařazením pořadu (upoutávky) do vysílání ve své rozhodovací činnosti již zabýval (např. rozsudky z 26. 11. 2008, č. j. 2 As 55/2008 - 84, z 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 - 66, z 15. 10. 2009, č. j. 4 As 6/2009 - 81 nebo nejnověji z 16. 12. 2009, č. j. 6 As 10/2009 - 181) a v projednávané věci nespaturuje důvod k odchýlení se od stávající rozhodovací praxe.

Popis skutku ve výroku musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci uložena pokuta. V probíhajícím řízení byla žalobkyně pokutována za naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, tedy zařazení do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořadu či upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Tato skutková podstata vynucuje po provozovateli vysílání pod hrozbou uložení peněžité sankce, aby jednal v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. aby nezařazoval v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Předmětná skutková podstata obsahuje tři formální zákonné znaky: 1) odvysílání pořadu či upoutávky, 2) doba jeho vysílání, 3) potencialita ohrožení chráněných veřejných zájmů - fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých. Tyto formální znaky vyjadřují tzv. objektivní stránku deliktu (jednání a jeho protiprávní následek), jakož i objekt deliktu, tedy ochranu specifikovaných veřejných zájmů (viz k tomu blíže rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90). Popis skutku musí obsahovat tyto zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu uvedeného v § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, a to natolik zřetelně a srozumitelně, aby z tohoto popisu mohl nejen účastník řízení, ale i soud jednoznačně identifikovat, o jaký skutek se jednalo. Účelem popisu skutku, který musí být obsažen ve výroku rozhodnutí o správním deliktu, je tedy identifikace protiprávního jednání delikventa, které naplnilo skutkovou podstatu deliktu vymezenou v zákoně (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 As 44/2004 - 62).

Z popisu skutku uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí, kterým měla žalobkyně spáchat jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání jednoznačně vyplývá, že delikvent (*společnost FTV Prima, spol. s r. o.*) odvysílal pořad (*Top 10 obsahující reportáž o skupině J.*). Pořad byl náležitě identifikován dnem a časem vysílání a také programem a pořadem, v rámci něhož byla vysílána (*na programu Prima televize v uvedený den a čas*). Popis skutku tak nepochybně obsahuje jak zákonný znak předmětné skutkové podstaty, že provozovatel vysílání odvysílal pořad či upoutávku, tak i znak doby vysílání. Popis skutku však postrádá jakákoli skutková zjištění týkající se potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů (tj. veřejného zájmu na fyzickém, psychickém či mravním vývoji dětí a mladistvých), který je zákonným znakem předmětné skutkové podstaty.

A to navzdory tomu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu zjevně nespočívalo pouze v tom, že byl odvysílán pořad Top 10 obsahující předmětnou reportáž před 22.00 hod., ale teprve v konkrétním obsahu reportáže o skupině J. Stěžovatelka sama v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že reportáž obsahovala záběry prezentující zábavu na hranici „*vědomého sebepoškozování, jako docela dobrý způsob, jak zabnat nudu*“, „*chuligánství, bazard s vlastním zdravím a životem, obrozování zdraví jiných osob*“ ... (str. 4 správního rozhodnutí). Nevhodnost těchto záběrů stěžovatelka spatřovala v tom, že „*celkové vyznění reportáže je návodné a její pojetí včetně obdivné intonace doprovodného komentáře a vstřícného až povzbudivého přístupu redaktorky vyznívá oslavně vůči zde prezentovanému pohledu na trávení volného času mládeže*.“ (str. 4 rozhodnutí).

Právě tyto pasáže odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud nejen za ratio decidendi napadeného rozhodnutí, ale i za samotný popis předmětného skutku. Za porušení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání by bylo možné v posuzovaném případě považovat drastický a návodný obsah posuzovaného pořadu, spočívající zejména v nevhodných záběrech na mladé muže záměrně hazardující se svým zdravím, zdravím a majetkem ostatních, chuligánské jednání jako forma trávení volného času, přičemž tyto záběry jsou blíže popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Takové skutkové okolnosti však popis skutkového děje uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí neobsahuje. Povinností stěžovatelky bylo zahrnout do výroku napadeného rozhodnutí, v souladu s výše citovaným názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, popis skutkových okolností, které jsou zásadní z hlediska kvalifikace jednání stěžovatelky jako jiného správního deliktu dle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání. Míra podrobnosti, s níž tak stěžovatelka měla učinit, je samozřejmě záležitostí jejího uvážení, avšak musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán. Nejvyšší správní soud zde připomíná svůj závěr uvedený v odůvodnění citovaného usnesení rozšířeného senátu, že „...*řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena.*“

Nelze souhlasit s názorem stěžovatelky, která vykládá názor městského soudu tak, že by ve výroku měly být obsaženy přepisy předmětných částí reportáže. Ve výroku napadených rozhodnutí by popis skutku měl být vyjádřen především srozumitelně, a to i ve významově zhuštěné formě tak, aby z dikce popisu skutku obsaženého ve výroku rozhodnutí bylo zřetelné podřazení těchto skutkových okolností pod formální znaky deliktu uvedené v zákoně. Pro detailní popis, příp. přepis obrazového či zvukového děje je místo v odůvodnění rozhodnutí, což přispívá k lepší srozumitelnosti rozhodnutí i rámcovému vymezení obsahu pořadu.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že nepostačí, pokud stěžovatelka ve výroku napadeného rozhodnutí pouze označila odvysílání pořad. V takovém případě totiž skutková zjištění uvedená ve výroku napadeného rozhodnutí nenaplnují veškeré zákonné znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, protože popis skutku postrádal jakékoli konkrétní okolnosti vztahující se k zákonnému znaku potenciálního ohrožení zákonem chráněných objektů. Stěžovatelka tak zatížila rozhodnutí vadou. Nejvyšší správní soud proto dospěl ke stejnému závěru jako městský soud, že popis skutku obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí nespĺňoval zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty.

Nejvyšší správní soud podotýká, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že stěžovatelka výroky svých rozhodnutí formuluje značně rozdílně (srov. např. rozsudek z 16. 12. 2009, č. j. 6 As 10/2009 - 181). Z tohoto důvodu je třeba odmítnout stěžovatelčin odkaz na rozsudek zdejšího soudu z 26. 11. 2008, č. j. 2 As 55/2008 - 84, neboť výrok správního rozhodnutí se v podstatné části lišil od výroku nyní přezkoumávaného rozhodnutí, a proto vyhověl požadavkům na formulaci výroku v cit. usnesení rozšířeného senátu. Na okraj pak Nejvyšší správní soud poznamenává, že se sice opravdu jedná o polemiku nad formulací výroku, ale podle názoru zdejšího soudu nelze z určitých minimálních požadavků na formální stránku výroku rozhodnutí slevit (k významu výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu srov. cit. usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 2 As 34/2006). Ze strany správních soudů se tedy nejedná o pouhý formalismus, ale o snahu určit ještě přípustnou míru „zhuštěného vyjádření skutku“ právě ve výrocích rozhodnutí o správních deliktech posuzovaných stěžovatelkou v rámci její činnosti.

Pokud se jedná o námitku stěžovatelky, že senát 7 Ca městského soudu rozhodl odlišně než ostatní senáty téhož soudu či Nejvyšší správní soud, jedná se též o námitku nedůvodnou. Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že ve sporech, jež vede stěžovatelka a nynější žalobkyně, prozatím pouze senát 7 Ca zrušil rozhodnutí stěžovatelky výlučně z důvodu vad formulace výroku rozhodnutí (stejně v rozsudku ze dne 10. 10. 2008, č. j. 7 Ca 144/2008 - 134). Ostatní senáty městského soudu prozatím, pokud je Nejvyššímu správnímu soudu známo, poněkud obecně formulovanou žalobní námitku žalobkyně nehodnotily výhradně s ohledem na formulaci výroku rozhodnutí; zde ovšem nelze vyloučit vliv odlišně formulovaných výroků v jednotlivých rozhodnutích stěžovatelky, jak byly zmíněny výše. Též je zdejší soud obeznámen s tím, že městský soud zrušil jiná rozhodnutí stěžovatelky ve vztahu k jiným provozovatelům vysílání právě z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti pro vadu výroku (např. cit. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 4 As 6/2009 nebo sp. zn. 4 As 7/2009). Nejvyšší správní soud konstatuje, že senát 7 Ca své rozhodnutí nezatížil vadou, jež by spočívala v absolutní nepředvídatelnosti rozhodnutí z důvodu odchýlení se od ustálené judikatury městského soudu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně, jež naopak byla ve věci úspěšná, požádala o náhradu nákladů kasačního řízení. Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena právní zástupkyní Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud stanovil výši nákladů řízení, jež žalobkyni přiznal podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (§ 1 odst. 2 cit. vyhl.). Zástupkyně soudu sdělila, že v řízení o kasační stížnosti učinila jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu - vyjádření ke kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud tuto skutečnost ověřil v soudním spise a zároveň nezjistil, že by zástupkyně učinila nějaké další úkony, jež by byly právním úkonem ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu. Sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 činí 2100 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupkyni též náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud pak částku zvýšil o 19 %, neboť zástupkyně je plátcem DPH. Celková výše nákladů, jež je stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni tedy činí 2856 Kč. Stěžovatelka je podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, povinna náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně. K plnění Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu